Заклекотало десь у горлі
Клубком із крони і зо сліз —
І крила, що були униз,
Розкинулися, яко орлі...

"Нізащо пропадеш, ледащо!"
І, повні лютої хули,
Слова камінням загули,
Камінням, пущеним із пращі...

"Воскресни, мамо неповинна!"—
Й душа мольбою підплива...
Як перед образом — слова,
Слова упали на коліна...

І знов прокльони і погрози,
Щоби благати потім знов:
Скричить обуреная кров
І обертається у сльози...
. . . . . .
Заклекотало, зрокотало —
І стала тиша — і горить:
Так вибухає, так мовчить
Вогненноляве Кракатао.

Прага, 1928